

ΡΟΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Επιστούν και πρώτον ἀριθμούνται χρόνον
την κλειστήν οδοῦμεν γῆν τῶν Παρθενάτων.

Χίλια κ' ἐτηκόσια κ' ἑξή
κ' ἑκατὰ χίλια Μεταμαρτιάδην.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δὲ κατὰ φράγκα εἶναι μὲ ὄνο.

Γιὰ τὰ ξένα ἄνωγ μέρη—δὲ κατὰ φράγκα κατὰ ἴσ' ἄξι.

Τετάρτη
τοῦ Μάρτου.

Πούτος ἐτηκόσια και τριαντάτα,
φούραξ γιὰ τῆς κλίμαξ, τὰ συναιθισμένα.

Ὁ ξόδωνος σαλζάρηξ
κ' ὁ κωσταγερακάρηξ.

θ.—Δοιπὸν ποῦ λίξ, βρε Περικίη, σύμφωνα μὲ τὸν νόμο
κ' ὁ Κωσταγερακάρηξ μας πάλι σὴν λαϊμοτόμο.

Π.—
Ὅσοι φρεῖη, Φασουλῆ,
τὰ μέγηξ δίχως κεφαλῆ.
Μὲ θλίβην μου παρατηρῶ
τὰς συμφορὰς τοῦ γένους,
τοὺς ἀδικούντας συγχωρῶ
και τοὺς ἀδικουμένους.

θ.—Ξέρω φιλόθροπος και σὺ πὼς εἶσαι σὺν κ' ἔμνα,
γυρῶ γιὰ τὰνθρόπινα πὼς κλαίειξ ὄλοτα,
πὼς κἀνεὶξ τὸν ἑταιμῆ' σὴν πλῆθυν τοῦ κλανθμόνωξ,
ἔθίμξ ἄνωγ τιμαρῆξ σιληρῶξ κ' ἀνοικτιζόμενωξ.

Π.—
Ἄν ἔθρως φίλε Φασουλῆ,
πὼξ κοινουροῦ παρλίθρως,
πὼξ τὰρα μὲ μελαγχολίη
κ' ὁ Κωσταγερακάρηξ.

Ἦτανε τὰχαιξ καλὰ
σὸν ὀκτώωνε τὸν γέρο,
ἢ μήπως τότε τὰ βραλὴ
τοῦ σφίρανε ;... δὲν ξέρω.

θ.—Κ' ἔγὼ δὲν ξέρω τί γὰ' πᾶ, καὶ μὲνε Περικίετο,
κ' ἔθρως μὲξ σὸν Ρωμαιοῦ και διόλου ἑσπῆξ το.

Κλαίω και πάλι τὸν νουητῆ,
τῆξ δασταίξ τῆξ τὰχαιξ,
κλαίω κ' ἔκείτων τὸν φοηδῆ,
ποῦ σφάζει γέροντ τῆχαιξ.

Ἐκλογαίξ, διαδηλώσειξ, τουμπελέμ, μετασφάβλα,
και σ' αὐτὸ τὸ πανηγύρι,

Περικίετο κανομοίρη,
πολιταίξ, νόμοι, κ' ὄλα
μῆξ γανόνων τὰ ταρβίλια
και μῆξ φέρουνε σὲ τρέλλια.

Ἔρχεται τὸ χελιδόνι
μὲξ σὴν πρώτη του φοιρῆ,
κλειαθόνταξ τὸ κορδόνι,
κλειαθόνταξ τῆν ἐλιγῆ.

Ὅταν βλέπηξ πολιταίξ,
Περικίετο, σὸν και τόνη,
ποῦ πολλῆ φανουκρατία
ἐθνολα γυρῶνι πλοστῆ.

Ὅταν θέληξ, βρε τοιχῆ
τῆξ Ἑλλάδοξ τῆξ μητρῶξ,
δίχως νόπο και δουλειῆ
μὲ τῆν τράπουλα τὰ τρῶξ.

Ὅταν, βρε, τὸν κερφενελων
χασομῆρῆξ κατανῆξ,
κ' ὅταν κέντρα Πρωταίτων
φαντείφαυλ' ἀπανῆξ.

Ὅταν βλέπηξ τὸ Νιοβλέμ
τοὺξ δικούξ του τὰ κερφῆ,
κ' ὅταν βλέπηξ τὸ ρουαφῆ
τοὺξ Ραμμοῦξ τὰ κυβερῆξ.

Ὅταν, φίλε μου, καθίξ
σοῦ φωνῆξ γιὰ καλὸ
πὼξ ἄν θέληξ τὰ σωθῆξ
πρῆπει μῶσα σὸν κηλὸ
σὸν γουροῦνι τὰ χουθῆξ.

Ὅταν βλέπης κάθε νόμος,
 όπου γίνετ' ἔδω πέρα,
 τῶν κοιτῶν πῶς εἶναι τρόμος
 καὶ τῶν ἀγαθῶν ματαιπολλάς,
 καὶ τὸν ἔχει γῆρ φοβέρα
 ἕνας κ' ἄλλος φαταούλας.

Ὅταν ἔρπης κατὰ γῆς ὅπως ἡ δειτρογαλιά,
 κ' ὅταν βλέπης ἡ κοιλιά
 κάθε μόρτη καὶ τρανοῦ
 γὰ κυριαρχῆ τοῦ νοῦ.

Ὅταν κάτω πάντα σὺνβης
 κ' ὄλο τὴν κοιλιά σου τριψῆς.

Ὅταν πόποτε δὲν στρέφης καὶ γῆρὰ πρὸς τὸν ἀδέρρα,
 κ' ὅταν κοιθῆς νύκτα μέρα
 μολυμένο τὸν ἀγέρα.

Κ' ὅταν βλέπης, Περιμέλο, κ' ὄσους λέγονται καιοὶ
 γὰ ζηλεύουσε μ' ἐκείνους, ποῦ τοὺς τρέφουν οἱ πηλοὶ,
 τότε δίστομο μαχαίρι
 σφιγγεῖς στόμα κ' ἄλλο χέρι,
 κ' ἀπ' ἔδω κ' ἐκεῖ κτυπῆς
 κ' ὅποιον εἴρῃς τὸν τρυπῆς.

Ὅταν βλέπης, ἀδελφεῖ,
 πῶς σοῦ κόβουν τὸν λουφεῖ
 καὶ τὸ δωρεὰν ψαμί
 φῶς κατανιτῆς ὀμῆ.

Ὅταν βλέπης, φίλη κόρα,
 πῶς δὲν ἔχεις μὰ δεκάρα
 γῆρ γὰ δώσης σ' τὸ παιδί σου, τότε λίαν πιθανὸν
 διατράξιν γὰ πάθης, ὅπως λέγουν, τῶν φρεσῶν.

Μέσα σ' τὸν ντουγιὰ τὸν ψεύτη,
 τὸν παρόνομο, τὸν κλέφτη,
 ἀν κ' ὁ πλοῦτος εἶναι πλάνη,
 μὰ κ' ἡ φτώχεια τί δὲν κάνει.

Π. — Τρις χαῖρε, δὴν θαυμαστή, διάσημος, σπανία,
 ποθγινε σὲ Βαρβάκινα καὶ σὲ Πολυτεχεῖα.
 Ἐσὸ καθρέπτης φαίνουσι τῆς νῆας Ρωμιοσύνης
 καὶ τέτοιος θ' ἀπομείνης.

Μέσα σὲ τοῦτο τὸ γυαλί,
 ποῦ λάμπει καὶ φωτοβολεῖ,
 βλέπω τὸ κράτος, Φασουλῆ,
 τῆς Ρωμιοσύνης γὰ περὶ
 μ' ὄλα τὰ κλέη τὰ τραπῆ.

Βλέπω τοῦτα, βλέπω τᾶλλα,
 βλέπω τὸν Φαλιναφ καρβέλα
 σ' ὄλοστρωγγυλα βαρέλια
 μὲ πολλὴ ξενοικωσιὰ,
 βλέπω καὶ φτωχῶν καρβέλια
 γὰ τὰ κάνουν μορασιὰ.

Βλέπω κέρδη δίχως κόπο, βλέπω φανερὰ λημέρια,
 βλέπω κινηκὸς τοῦ δρόμου

γὰναι φόβητρα τοῦ νόμου
 μὲ νομπούρα καὶ μαχαίρα.

Βλέπω πράσινα τραπέζια, λέσχαις πατριωταῖς,
 ποῦ κερδίζουν οὐκ ὀλίγα,
 κ' Ἐταιρείας Φιλικάς
 μὲ τῆς τράπουλας τὸν Ρήγα.

Βλέπω, Φασουλῆ χαλλέ,
 καὶ βθμονὸς εἰς τὸν Βαλλέ,
 φιλοπάτριδας Συλλόγους πλήρεις ἑρᾶς μανίας
 ὑπὲρ τῆς Μακεδονίας,
 ποῦ λαλοῦν κατὰ Βουλγάρον
 ἐξημένοι πατριῶται,
 κ' ἀνυποθῶν ἀντὶ λαβάρων
 τοὺς Ρηγάδες πότε πότε.

Βλέπω, βλίκα τὸν διαβόλου,
 καὶ πολλῶν χερσῶν ἀειτῆ
 γὰ μὴν κοκκίζουσι δόλου
 μὲ μαρτυριῶν ψευτιὰ.

Ἄναυδειας ὄρη βλέπω καὶ κανοθηταῖς ἄλιεις,
 βλέπω τὰ χαρτὰ τοῦ τζόγου σύμβολα γὰ τῆων κῆλτης,
 καὶ περνοῦν σαποκοικαῖς
 μὲ κορδόνια καίμ' ἑλληαῖς.

Μπρὸς σ' τῆς τράπουλας τὸ κράτος κλίνουν γόνυ ταπεινὰ
 τόσα μούτσουνα τραπῆ
 καὶ φωνάζουν : ὄσανά !

Βλέπω καὶ Κοτσαμπασῆδες, Φασουλῆ μου χασομέρη,
 γ' ἀπειλοῦν τὰς ἐξουσίας μὲ τὴν τράπουλα σ' τὸ χέρι.

Μπρὸς σ' τῆς τράπουλας τὸ κράτος τρέμουν καὶ θεμιστοποῖοι,
 τρέμω, τρέμεις, τρέμουν δλοῖ.

Ἐμπροστὰ τοῦ κόσμος χάσει,
 τοῦτο φρόνημα διδάσκει
 καὶ σ' ἐμὰς τοὺς νεωτέρους.

Ἄσυλον παντὸς ἱπτότου
 ἔχει Σύνταγμα δικῶ τοῦ
 καὶ θεσμοὺς ἰδιαίτερους.

Τοῦτο κύριον τῶν δλων
 κραταιὸν καὶ φρονόβλον
 καὶ Κουβέρνα παρασῦρει.

Τοῦτο γράφει νύκτα μέρα
 ἔλλω κράτος ἐκεῖ πέρα,
 ποῦ δὲν πᾶνει τεμπεαῖοι.

Τοῦτο μένει, τοῦτο ζῆ,
 κ' εἰς ἀγῶνας προαίρει...
 συνδύονται μαζί
 τραπουλόχαρτα καὶ γῆφοι.

Κ' ἐγὼ τοῦτο προσκυνῶ
 κ' ἀπειλητικὸς κινῶ

**Ζήτω Κόντε, ζήτω Ράλλη, ζήτω ράτσα μας άκμαία,
και διαβηλώσεις κάτω με την τράπουλα σημαία.**

΄σας' Αρχάς τα δικτυλά μου
και δέν είμαι' σιά καλά μου.

Πόθοι κ' όνειρα του γένους έγιναν πομπή του δρόμου
σ'όν μακάριο καιρό μου...
χαίρε σού, μεγάλη γίγα,
λατρευτά του τόγου Ρήγα!...
οδ βασιτώ γηά λάβαρό μου
και ξυπνός και σ'ιδνευρό μου.

΄Όσοι μέσα' σ'α Κουβέρνα...
μάρε, παιδιά, με την λατιέρα,
μάρε, εμπρός κ' η κλαπαδόρα,
με τον Ρήγα πέρνω φόρα.

Τούτου προσηνιά το κράτος,
ζήτω δ' Ρήγας δ' σπαθάτος,
κοΐπα και παρό και πίνα...
ζήτω μας, έν τούτω νίκα.

Μέ κορόδι και μ' ελγά
δέν θά κάνωμ δουλειά...
είναι σύμβολα παληρά...
χαίρε, Ρήγα Βασιληά.

Χαίρε, δική θεοσεοία,
ού θά μείνης όπισθία
των τροπαίων των συγχρόνων
σ'ους αιώνας των αίωνων.

Σο κ' εσθ'βους, ου και γέρους,
ου και σιλ'δρους κ' ελευθέρους
δ'πλιες με ντον θάρρος,

ού γη' μ'ας φανός και φάρος
και κακός ψυχρός μας φίλος.

Κρίμα κρίμα, Φασουλή μου, σ'ών Ρωμηών την άτμοσφαιρα
τίτοιαις δικiais σάν και τούτη να μην είναι κάθε μέρα.
Κρίμα κ'ό'μα!... τίτοιαις δικiais
είναι της τιμής μας νίκαις.

Και τώρα πάμε, Φασουλή, κ' 'μείς' σ'ο καφφενείο,
και γηά την δική λέγε μου χωρίς νερό να πάρη...
Φ— ΄Ισοδ το Δικαστήριο, να το Ποιούτ-γνεϊο...
έδω Μητρώας' κ'άδους και Κωσταγαυράκης.

'Εδω' καθόταν ο ΄Τσαγκρης, δ' Πρόεδρος ο πάνν,
πού λειτουργός της Θέμιδος άληθινός έφάνη.
'Εδω' καθόταν έυλεκτόν Δικαστηρίον μέλος
κ' Εισαγγελεός τέ μάλλιστα περμυραδής, δ' Τελλός.

'Εδω' φρουραί στρατιωτών κ' δ'αυτοβλήτων κρήνη,
έδω και Κωνσταντιόπουλοι, μα και Ποταμιόνοι,
έδω θερμοί συγγεροί παριστανό στωμίλοι,
έδω και ψ'υδομάριτες παρ'ήλασαν ποικίλοι.

'Εδω και Σένεδροι λαμπροί, ποδ'πειροι κ' ελδήμονες,
και Βιάχοι και Ζιλήμονες,
έδω το κράτος του Δουού και της Δικαιοσύνης,
κ' Αντωνιάδης Ένορκος, και Σχετίτ και Δροστίνης.

'Εδω το Δικαστήριο,
της Θέμιδος άστέρες,
πού τ'οδηήξαν μαρτύριο
γηά κ'άμποιαις ημέραις.

* Ἐδῶ τὸν κατεδίκαναν τὸν Κωσταγερακῆρ
 κ' αὐτὸς θαρρῶ πῶς ἔζητος τοιγάρο νὰ φουμάρῃ,
 κ' ἔλεπ : γὰ' μὲνα δίκαια, πλὴν ὁ Μήτοας ἄδικα,
 καὶ νόμος ἴσωνος πολὺς κ' ἀπὸ τὰ Παθάρδικα.

* Ἐδῶ τὸν κατεδίκαναν κ' αὐτὸν τὸν κακομοιρῆ
 κ' ἔγινε πανηγῆρ.
 Κ' ἔλαθ, ποῦ σὰν φιλόφρωνος τοὺς πάντας συγχωρῶ
 καὶ δὲν μ' ἄρξαι πῶποτε οὐληρὰ νὰ τιμωρῶ,
 Ἐκράξα' στὸν κατὰδικον : κρῖμα καὶ πάσι κρῖμα,
 τῆς πολιτείας γέννημα, τῆς πολιτείας θῦμα.

Κἂν διατάραξι φρενῶν, κἂν μάτρης πτώχιας πόνοσ
 ὁ ἔσπραξῃ τότε νὰ γερῆσ τοῦ γέρονσ δολοφόνουσ,
 σὲ συλλυποῦμαι σήμερα, παρ᾽ ἔξο κερὰλι...
 θὰ πάψῃσ κτὰ νὰ κελαιθῆσ
 καὶ δὲν θὰ μείνῃσ γὰ' νὰ ὄθῃσ
 πῶσ σὰν καὶ σὲνα πιθανὸν νὰ ξεφυτρώσουσ κ' ἄλλοι.

Τοιαῦτα' στὸν κατὰδικον ἀνέκραξα φρενήρησ
 κ' ἔμπερὸσ καὶ πίσω συνοδοὶ προσέτρεχαν ἐπιθῆρασ,
 κ' ὄλον τὸ πλῆθος τὸ πυκνὸν
 τῶν ἀγροσχόλων τῶν δικῶν
 περιλιπον. βρᾶ Περικλῆ, καὶ κατηρῆσ ἐφῆνη
 γηατὴν διασκέδασιν τοιαύτησ δίτησ χῆνη.

* Ὅπτασα Φασουλῆ
 κ' ἔῃ κοιμημένη κεφαλῆσ.

Κ' εἶδα φρικώδεσ δρῆμα, πῶσ μ' ἔχῃν κἂμει δῆμο,
 κ' ἄδικαίρησ ἔκοβα τὸν φαῦλο καὶ τὸν τίμο,
 ἕνασ Ρωμηὸσ δὲν ἔμεινε μὲ κεφαλῆν, Ἰσαῖρη,
 καὶ τελευταίον ἄφησα τὸν Κωσταγερακῆρ.

Κ' ἔπιασα τὸ κεφάλι του, καὶ μὲνα Περικλίτο,
 κ' ἔκατα τὸν Ἀμλίτο.
 Πῶσ σὲ παρέσυρα καὶ σὲ τοῦ χρήματουσ ἡ μέθη ;
 ποῦ τῆσ φιλοσοφίασ σου τὸ χροῦμορ καὶ τὸ μέθῃ ;

Πῶσ δίχασ σάμα δυστυχῶσ
 ἡ κεφαλῆ σου μῆνει,
 καὶ τῆσ ψυχῆ σου μοραχῆσ
 τῆσ ἐλεπσ λερωμένη ;

Τώρα τῆσ κῆραν τῆσ ἀμῆν
 τῆσ βλέπασ φουθραπόσ...
 τοιοῦτουσ ἔπρεπῃσ ἡμῖν
 τῆσ τράπουλασ καρπόσ.

Τι λῆσ καὶ γὰ' τὸ Σύνταγμα, τί λῆσ γὰ' τοὺσ θεομοδεσ,
 καὶ τοὺσ συνδυασμοὺσ ;
 τί λῆσ καὶ γὰ' τοὺσ ρήτορασ τοὺσ γλωσσουκαμπαντίουσ
 Γερακαίρησ κῆρατουσ ;

Κ' ἔπιασα κ' ἄλλων, Περικλῆ, διάφορασ ναυκάλιασ
 μικροῦλασ καὶ μεγάλασ,
 καὶ τῆσ κτιποῦσ ἀλόγητα μὲ ναργιλέ μαρκουτίου...
 κεφάλια, κακοκέφαλα, χωρῆσ μβαλό κουνουτίου.

Κεράλια, κακοκέφαλα, ποῦ κῆρατουσ Γερακαίρησ
 ἔκατασ μονάχησ σασ τὸν τόπον τὸν μακρίων,

καὶ νόμουσ ἐψηφίσατε γὰ' νὰ ζητήτε θῦματα
 καὶ νὰ διδάσκει' ἔπειτα τῆσ ἀρετῆσ μαθήματα.

Κεράλια, ποῦ ὁδοῦσατε τῆσ δρῶν τῆσ πατούσασ
 καὶ τῆσ ἐπρωβιβάσατε, φοπῆσ σασ καὶ πάλι φοπῆσ σασ.
 Κ' ἐπὶ τὰσ κῆρασ ἔφτυνα κατασφαγῆτουσ κόσμου
 βίλασ καὶ σὲνα μπερὸσ μου,
 κ' ἔκαρτόμησα καὶ σὲ μὲ ψυχραμίαν μπόγη
 γηατὴ καὶ σὲ κορδόνεσ καὶ λῆσ μεγάλα λόγη.

Κ' ἔμεινα τότε μόνουσ
 εἰτῆσ Ρωμηοῦτησ γόνουσ.

Κ' ἔρημουσ εἰτῆσ ἔρημον τὸν ἀνεφάλιον πλῆον
 ἀνελογοῦτην, Περικλῆ, καὶ τῆσ δικῆσ μου δρῶν.

Κ' ἀνέβηκ' ἀπαθῆστατα χωρῆσ κἂνενα τρώμο
 ὁστῆσ κῆρα λαμοῦμο,
 κ' ὄρασ ἐφῶναισ πολλαίσ
 ὁ μπερὸσ στῆσ κομμέταισ κεφαλαίσ :

« Δὲν εἶναι μπόγησ καὶ γὰ' μὲ τὸν συχοχασοῦμῆρ ; »
 ὀπῶτασ — ὦ τοῦ θάσματοσ ! — χωρῆσ ἀνθρώπουσ χερί
 ἔπεσε μόνουσ ὁ μβαλιτῶσ καὶ μ' ἔκορε κ' ἔμεινα,
 κ' ἂν κ' ἔχα μῆνει Φασουλῆσ
 ἀνευ ξυλίτησ κεφαλῆσ,
 μὰ τῆσ Ἑλλάδ' ἀντίκρουσα μὲ μέτα γουρλωμένα.

Χωρῆσ ρητόρων φάλαγγασ καὶ πλῆθουσ δαιμονίωσ
 ἐκάστωε λευκόπελοσ στὸν τόπον τῶν κῆραίωσ.
 Ἐγέλα γέλασα χωρῆσ ἐκεῖν' ἡ δαιμονία,
 ποθχεῖ μονέδασ χῆρῆναισ κ' ἕνα σωρὸ νικέλινασ,
 κ' ἔφῶναισ προσβλέπουσα τὰ γέροσ τῆσ κῆρα :
 τώρα σωσθῆ καλοῦμ' Ἑλλάσ, ποῦ δὲν ἐπάρχουσ Ἑλληθεσ.

Καὶ καμπόσαισ ποικιλίασ,
 μ' ἄλλουσ λόγουσ ἀγγελίασ.

Ὁ Δημήτηρὸσ Τσαγγῆρησ, κατὰ πάντα προσφιλέσ,
 ἀδελφὸσ τοῦ Σπῆρουσ, νέουσ χρησιμότητουσ πολλῆσ,
 κατ' αὐτία ἠεραβανίωσ μὲ τῆσ Δέσποινασ Σαρηῆ,
 δεσποινίδα καθὼσ πρόφει καὶ μὲ χῆρι λιγερῆ.
 Κ' ὁ Ρωμηὸσ τοὺσ ἐπυχῆθη νὰ φορέσουσ μᾶνι μᾶνι
 μὲ χαρῆσ πολλαίσ καὶ ῥόδα καὶ τοῦ γάμου τὸ στεφάνι.

Γάμοι λαμπροὶ στῆσ Ὀδησοῦν ἐν εὐτυχεῖ γαλήνῃ
 Ἀνασασιασ, θυγατῆρὸσ τοῦ Γῶντα Ἀσταντῆνῃ,
 καὶ τοῦ Δελαγαρμῆμῆνα, τρανοῦ γηατοῦ στῆσ Πόλι,
 κ' ὁ βλοσ τῶν παντοτινῶν ἄσ εἶναι περιβλί.

* Ἐγινε στὸν Παργασῶν ἀνακοινάουσ σπουδαία
 δαδ γκουστῶν γηατῶν μὲ νοῦ,
 Μένενη τε καὶ Δεδουνοῦ,
 κ' ἤχησαν ἐφημιῶν πλαταγῆματα ραγδαία.

Γῆ τοῦ Σατῆρουσ τὸν Σταυρὸ κ' ὁ Φασουλῆσ συχαίρησ
 ἔγκριτον βουμῆχανον, τὸν Σιάθη Νηλαβῆρη.